

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612209311
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1612209311.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO : 36 234 176, zastúpený Advokátskou kanceláriou ERASMES LEGAL, s.r.o., Bratislava, Justičná 9, proti žalovanému : N. L., nar. XX. X. XXXX, bytom A., Š.E. U. XXX/XX, o zaplatenie 1.690,56 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 25. 10. 2017 č.k. 7C/915/2016 - 89, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania **p o t v r d u j e**.
Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1/ uvedeným rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného, aby žalobcovi zaplatil sumu 144,17 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,35 €, s úrokom z omeškania 0,026 % denne zo sumy 144,17 € od 10. 8. 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku (žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia celkom sumy 1.690,56€, kapitalizovaného denného úroku z omeškania vo výške 142,69 €, úroku z omeškania 0,026% denne zo sumy 1690,56 € od 10. 8. 2012 do zaplatenia) žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému zároveň nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvoril zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 1.659,70 €. Žalovaný sa zaviazal uvedenú sumu vrátiť v 72 pravidelných splátkach po 52,78 € mesačne, teda s konečnou výškou úveru pre žalovaného ako spotrebiteľa spolu 3.800,16 €, čo súd prvej inštancie ustálil matematickým výpočtom (72 splátok x 52,78 €). Z predloženého výpisu čerpania, splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný uhradil do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru splátkami sumu 1.515,5266 €; po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru neuhradil žiadnu splátku. V dôsledku omeškania žalovaného so zaplatením dohodnutých splátok vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť úveru.

2/ Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že hoci záväzok žalovaného vznikol zo zmluvy o úvere, ktorá je tzv. absolútnym obchodným záväzkom (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák.), bol žalobca v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa (tento pri uzavieraní zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej alebo inej podnikateľskej činnosti). Preto je predmetná zmluva o úvere zároveň spotrebiteľskou zmluvou, a teda je nutné na daný právny vzťah aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.), a to cez odkaz v ust. § 1 ods. 2 druhá veta Obch. zák. Podľa súdu prvej inštancie, bez ohľadu na to, že v danom prípade ide o úverový vzťah, ktorý spadá pod tzv. absolútny obchod, je predmetná zmluva zmluvou typovou, keď dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, čo vyplynulo z uzavretej zmluvy. Rovnako neexistovali pochybnosti o tom, že veriteľ je podnikateľom, a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Zmluva medzi stranami bola uzavretá ako formulárová, ktorej obsah žalovaný ako spotrebiteľ nemal

možnosť ovplyvniť. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy uvedené je plne v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, t.j. že v prípade duplicitnej právnej úpravy v rovnakých inštitútoch súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu normu podľa občianskeho práva, a nie podnikateľského práva (t.j. obchodného práva), ktoré je pre spotrebiteľa nevýhodnejšie (§ 52 Obč. zák.), ako skonštatoval Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5MCdo/20/09.

3/ Súd prvej inštancie tiež podriadil uzavretú zmluvu aj pod právny režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere), jeho ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. V zmysle tohto zákona má žalovaný s poukazom na jeho § 3 ods. 2 postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, a teda ani preukazované, že žalovanému bol úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania a keďže právny predchodca žalobcu má s poukazom na § 3 ods. 1 cit. zák. postavenie veriteľa, nakoľko do právneho vzťahu so žalovaným vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

4/ Súd prvej inštancie spornú zmluvu podrobil súdnej kontrole z hľadiska naplnenia všetkých zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z.; skúmal teda aj z hľadiska konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm.g/ cit. zák.) a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ cit. zák.). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že v zmluve o úvere bola dojednaná len celková suma splátok (72 x 52,78 €) bez bližšej špecifikácie aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny, aká časť na zaplatenie úroku. zmluva neobsahuje ani údaj, ku ktorému dňu v mesiaci sú splatné jednotlivé úverové splátky; v zmluve je uvedené iba, že žalovaný sa zaväzuje splácať úver v splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Zo zmluvy nevyplýva dátum poskytnutia resp. čerpania úveru. Splnením zákonnej požiadavky uviesť konečnú splatnosť úveru nie je ustanovenie úverových podmienok, podľa ktorého sa konečnou splatnosťou rozumie pripísanie poslednej splátky na účet veriteľa alebo jej uhradenie do pokladne spoločnosti, keď takéto ustanovenie nevyjadruje, kedy konkrétne konečná splatnosť úveru nastane, ale to, kedy sa úver považuje za splatený. Ak by takéto znenie bolo vyjadrením konečnej splatnosti úveru, bolo by ho potrebné kvalifikovať ako neurčité a nezrozumiteľné, pretože konečná splatnosť úveru by podľa tohto ustanovenia mohla nastať kedykoľvek, v závislosti o d vôle dlžníka, kedy zaplatí poslednú splátku úveru. Za splnenie tejto zákonnej požiadavky súd prvej inštancie nepovažoval ani formuláciu do 72 mesiacov po poskytnutí úveru, nakoľko z úverovej zmluvy nevyplýva konkrétny dátum ani konkrétne určená doba, dokedy je veriteľ povinný úver poskytnúť. Rovnako dojednanie § 3 hlavy 4 úverových podmienok, podľa ktorého spoločnosť poskytne úver klientovi „až po obdržaní originálov riadne vyplnenej úverovej zmluvy, prípadne ďalších s klientom či predajcom dohodnutých dokumentov“ nie je možné považovať za určitú a zrozumiteľne dohodu o okamihu vzniku povinnosti poskytnúť úver. Ak by takéto znenie bolo vyjadrením okamihu poskytnutia úveru, okamih konečnej splatnosti úveru by mohol nastať kedykoľvek, výlučne jednostranne v závislosti od vôle veriteľa, aké iné doklady bude požadovať od klienta a kedy v konečnom dôsledku poskytne úver, argumentoval súd prvej inštancie.

5/ Vzhľadom na absenciu vyššie uvedenej náležitosti súd prvej inštancie úver s poukazom na ust. § 4 ods. 3 zák. o spotrebiteľských úveroch posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.659,70 € a žalovaný preukázateľne zaplatil žalobcovi celkovo sumu 1.515,53 €, má žalobca vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 144,17 € (1.659,70 - 1.515,53 € = 144,17 €) s príslušenstvom. Súd prvej inštancie ďalej zamietol žalobu žalobcu v sume uplatneného poistného vo výške 12,12 €, keď naúčtovanie tohto nároku nepovažoval za dôvodné, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že medzi stranami došlo k dohode na (dobrovoľnom) poistení pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, invalidity alebo smrti následkom úrazu. Žalobca v konaní ničím nepreukázal, že skutočne došlo k dojednaniu poistenia, súdu nepredložil žiaden doklad preukazujúci vznik poistenia. Podľa záveru súdu prvej inštancie poistenie tak, ako bolo v úverovej zmluve dojednané, nezodpovedá ust. § 788 a nasl. Obč. zák. Žalovaný označením uvedeného produktu mal súhlasiť s tým, aby bol poistníkom poistený, pričom dojednané poistné predstavovalo sumu 2,02 € mesačne. Uvedenie údajov o prijatí súboru poistenia tak, ako uvádza bod 52 zmluvy, bol už súčasťou vopred pripravenej zmluvy a za takého stavu možno s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaný sa pre poistenie nerozhodol po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, argumentoval prvoinštančný súd. Vo formulárovej zmluve nebola možnosť odmietnuť poistenie ako celok. Takto mala žalovanému vzniknúť povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie; pri takto dohodnutej povinnosti platiť poistné dospel súd prvej inštancie k záveru, že toto spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán

v neprospech spotrebiteľa, odporujúce dobrým mravom a teda predmetné dojednanie posúdil ako neplatné v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. Žalobu žalobcu tak vyhodnotil ako dôvodnú v čo do sumy 144,17 €, ktorú povinnosť uložil žalovanému uhradiť žalobcovi a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

6/ V dôsledku omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku žiadal žalobca priznať aj úroky z omeškania. Tieto požadoval v sume 142,69 € ku dňu podania žaloby, ktorý úrok z omeškania vyčíslil zo sumy 1.690,56 € (istiny úrok, ušlý úrok, zosplatnená istina a poistenie) vo výške 0,026 % denne od 15. 9. 2011 do 9. 8. 2012. Ďalej žalobca uplatňoval tzv. kontinuálny úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.690,56 € od 10. 8. 2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi vyčíslený úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 144,17 € (z dlžnej istiny úveru) počítaný od 15. 9. 2011 do 9. 8. 2012. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie zosplatneného úveru v lehote 15 dní od odoslania výzvy dňa 30. 8. 2011, ktorá lehota uplynula dňom 14. 9. 2011, od ktorého dňa má žalobca nárok na úrok z omeškania. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal súd prvej inštancie zo základnej úrokovej sadzby ECB, ktorá ku dňu 15. 9. 2011 (prvý deň omeškania žalovaného, t.j. nasledujúci deň po uplynutí lehoty na plnenie zosplatneného úveru) predstavovala 1,50 % ročne (1,50 % + 8 % = 9,5 %). Po prepočte na denný úrok z omeškania úroková sadzba predstavuje 0,026 % denne. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj kontinuálny úrok z omeškania odo dňa 10. 8. 2012 do zaplatenia vo výške 0,026 % denne z priznanej sumy 144,17 €. Vo zvyšku vyčísleného úroku z omeškania ako aj úroku z omeškania zo sumy prevyšujúcej sumu 144,17 € súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

7/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1.833,25 € (istina a úrok z omeškania), úspešný bol v časti čo do sumy 156,52 € (istina a úrok z omeškania), t.j. v rozsahu 8,54 %; v časti o zaplatenie sumy 1.676,73 € bol naopak úspešný žalovaný (t.j. v rozsahu 91,46 %). Celkový úspech žalovaného bol teda v rozsahu 82,92 % (91,46 % - 8,54%). Keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a iné trovy mu zo spisu nevyplývajú, súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

8/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, jeho odvolanie smerovalo proti zamietavému výroku rozsudku - s výnimkou sumy 12,12 € (titulom poistného) a proti výroku o trovách konania. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/, i/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. z dôvodu, že úverová zmluva neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, že úverová zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, že v zmluve je uvedená len výška splátky, z ktorej nie je možné ustáliť, aká časť bude použitá na zaplatenie istiny a aká časť na zaplatenie úroku. Žalobca sa nestotožnil s vyhodnotením vykonaných dôkazov ani s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Žalobca v odvolaní poukazyval na ust. čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES : „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza : výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ Žalobca v tejto súvislosti dodal, že z citovaných ustanovení smernice vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, pričom v takejto splátke sú všetky položky (istina, úroky a prípadné dodatočné náklady) uvedené spolu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i/ aj vtedy, ak jednotlivé položky, ktoré má dlžník uhradiť v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, sú uvedené spolu v jednej splátke. Podľa žalobcu ak by každá splátka musela obsahovať jednotlivé položky (istinu, úrok či iný náklad), zmluva o spotrebiteľskom úvere by v tejto časti nebola zrozumiteľná a stručná. Tento právny názor žalobcu je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C-42/15. V zmysle bodu 52 tohto rozsudku : „...článok 10 ods. 2 písm. h/ tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.“ Ďalej v zmysle bodu 53 tohto rozsudku : „... iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ Rovnako tak v zmysle bodu 54 spomínaného rozsudku : „...smernica XXXX/XX nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.“ V zmysle bodu 55 rozsudku : „...pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice XXXX/XX, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti...“ Tiež v zmysle bodu 59 rozsudku : „...zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto sumy. Tieto ustanovenia v spojení s článkom

22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Žalobca zdôraznil, že zmluva uzavretá so žalovaným obsahuje aj počet splátok 72 (bod 38 Zmluvy) a termíny splátok (bod 43 Zmluvy s odkazom na text pod bodom 50) : „Klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach a to počnúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po (1) mesiaci/mesiacoch od dátumu poskytnutia úveru.“ Aj keď Zmluva neobsahuje termín splatnosti každej splátky uvedením konkrétneho dátumu, na základe uvedených údajov je objektívne možné, aby spotrebiteľ bol schopný určiť termín splatnosti každej splátky. Tiež v zmysle bodu 50 spomínaného rozsudku Súdneho dvora EÚ : „...nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Žalobca ďalej argumentoval judikatúrou Súdneho dvora EÚ, z ktorej vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami. Svoj názor podoprel aj odkazom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 11. 2016 č.k. 3Co/344/2015 - 61, ktorý v bode 10 tohto rozhodnutia skonštatoval : „...že závery tohto rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, pozn. odv. súdu) sú aplikovateľné aj pre právne posúdenie žalobcu v tej časti, v ktorej ho súd prvej inštancie zamietol. záver súdu prvej inštancie o tom, že každá jednotlivá splátka musí podrobne obsahovať rozpis, aká časť splátky pripadá na zaplatenie poplatkov a úrokov, nie je správny. Pokiaľ na základe toho dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, jeho rozhodnutie nie je založené na správnom právnom posúdení veci.“ 9/ K termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobca v odvolaní uviedol, že tento vyplýva z bodu 38 Zmluvy (počet splátok 72), z bodu 43 Zmluvy (termín splátok) a z bodu 47 Zmluvy (lehota splatnosti je 72 mesiacov po poskytnutí úveru). Aj keď Zmluva neuvádza presnú dobu trvania zmluvy a presný termín konečnej splatnosti, veriteľ použil objektívne zisťiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj v takom prípade zmluva spĺňa náležitosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g/ ZSÚ. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Podľa žalobcu, spôsob, akým veriteľ určil dĺžku trvania v zmluve o úvere v žiadnom prípade nemôže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto, ak by konajúci súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti, t.j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takúto sankciu by v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C-42/15 bolo nutné považovať za neprimeranú. V tejto súvislosti žalobca argumentoval čl. 23 Smernice XXXX/XX : „Členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.“ V zmysle bodu 69 Rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci 3-42/15 : „...porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice XXXX/XX, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“ V zmysle bodu 73 Rozsudku vo veci C-42/15 : „...je potrebné odpovedať..... tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Na základe uvedeného je žalobca názoru, že zmluva obsahuje aj náležitosti v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch (resp. v súlade s čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice XXXX/XX), a teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v ňom napadnutých častiach zmenil tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1.534,27 €, kapitalizovaného denného úroku z omeškania vo výške 130,34 €, úrok z omeškania vo výške 0,026 % denne zo sumy 1.534,27 € od 10. 8. 2012 do zaplatenia a k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

10/ Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

11/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12/ V súdnej právnej veci je spor rozhodujúcou otázkou tá otázka, či súd prvej inštancie správne posúdil Zmluvu o úvere uzatvorenú (telefonicky) medzi žalobcom a žalovaným pod č. : XXXXXXXXXXXX (podpísanú žalobcom dňa 29. 9. 2008 a žalovaným dňa 6. 10. 2008), podľa ktorej poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.659,70 €, ako bezúročný a bez poplatkov. Zmluvu takto posúdil na tom základe, že táto neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm.g/, tiež písm.

i/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a síce určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ďalej výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa záveru súdu prvej inštancie zmluva neobsahuje bližšiu špecifikáciu toho, aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny, aká časť na zaplatenie úroku, ďalej zmluva neobsahuje dohodu o tom, ku ktorému dňu v mesiaci sú splatné jednotlivé úverové splátky a napokon ani dátum konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa so záverom prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej Zmluvy o úvere stotožnil, a to pre chýbajúce naplnenie ust. § 4 ods. 2 písm. g/ ako aj písm. i/ cit. zák., hoci

nie bezozvyšku. Ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z.z. (účinné ku dňu uzatvorenia zmluvy 6. 10. 2008) obsahuje požiadavku, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súbor, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Ustanovenie odrážalo potrebu ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý mal mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z úveru pre neho vyplývajú, t.j. vo vzťahu k spomínanému ust. § 4 ods. 2 písm. i/ musel byť spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný v akých termínoch resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky), vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vychádzajúc z obsahu stranami uzatvorenej Zmluvy o úvere, možno skonštatovať, že táto obsahuje dohodu medzi zmluvnými stranami o výške spotrebného úveru (50.000,- Sk/1.659,70 €), o počte pravidelných mesačných splátok (72), o výške pravidelnej mesačnej splátky (1.590 Sk/52,78€), všetky tieto údaje sú uvedené v bodoch 36,

37, 38 zmluvy (str. 7 spisu). Čo v zmluve absentuje v súvislosti so zákonom vyžadovanou dohodou ohľadom všeobecných náležitostí zmluvy o úvere podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, je nedostatok dohody o tom, kedy budú pravidelné mesačné úverové splátky splatné, t.j. ku ktorému dátumu v mesiaci. Kolonka č. XX zmluvy o úvere s nadpisom termín splatnosti splátok je na tejto zmluve prázdna, neobsahuje žiadny údaj. Pod čiarou pod bodom č. XX zmluvy sa nachádza text, ktorý ohľadom určenia termínu splatnosti mesačných úverových splátok upravuje, že „klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a to počnúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pokiaľ nie je uvedené inak. Prvá splátka je splatná práve po /1/ mesiaci/mesiacoch od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, splatnosť týchto splátok bude stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci.“ Nutno ešte dodať, že otázku termínu splatnosti úverových splátok riešia aj Úverové zmluvné podmienky spoločnosti Credit Slovakia, a.s., pripojené k Zmluve o úvere (č.l. 8 spisu), a to v Hlave 5, § 1, prvá veta, avšak len tak, že „Klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to v pravidelných mesačných splátkach, ktorých počet, výška a termín splatnosti sú určené v ÚZ.“ Úverové zmluvné podmienky teda len všeobecne odkazujú - pokiaľ ide o splatnosť úverových splátok - na samotnú zmluvu o úvere.

13/ Žalobca tvrdil, že práve vyššie citované dojednanie zmluvy pod čiarou, pod bodom 50, upravuje, kedy sú pravidelné mesačné úverové splátky splatné. Text tohto dojednania je ale ku dňu uzavretia zmluvy nezrozumiteľný a neurčitý. Možno z neho jasne vyvodíť len to, že prvá úverová splátka sa stala splatnou v mesiaci, nasledujúcom po tom mesiaci, v ktorom bol poskytnutý úver. Spotrebiteľ (žalovaný) ale v čase uzavretia zmluvy o úvere (v deň jeho podpisu) nemohol vedieť, ktorý konkrétny deň v mesiaci budú splatné jednotlivé mesačné úverové splátky. Nutno podoznieť, že tento údaj (konkrétny dátum v mesiaci) ani žalobca sám v žiadnom zo svojich písomných podaní neuvádza (v splátkovom kalendári je zjavne ako dátum splatnosti uvádzaný 17. deň v mesiaci). Zmluva bola žalovaným podpísaná v mesiaci október 2008 (6. 10. 2008); podľa Hlavy 4, § 3 „Spoločnosť poskytne úver klientovi až po obdržaní originálov riadne vyplnenej ÚZ, príp. ďalších s klientom dohodnutých dokumentov“, z čoho možno vyvodíť, že žalovanému boli finančné prostriedky poskytnuté v mesiaci október 2008. Prvá úverová splátka sa tak stala splatnou v mesiaci november 2008 (t.j. v mesiaci, nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol poskytnutý úver), čomu nasvedčuje aj obsah Splátkového kalendára, na č.l. 11 spisu, kde je uvedený údaj „Splátka č. 1“ s dátumom 17. 11. 2008. Text pod čiarou pod bodom 50 v Zmluve neoznačuje konkrétny dátum v mesiaci, ku ktorému sa jednotlivé úverové splátky mali stať splatnými; splatnosť bola v zmluve dojednaná v závislosti od dátumu poskytnutia úveru žalobcom. Podľa zmluvy o úvere mali byť úverové prostriedky žalovanému poskytnuté bezhotovostným prevodom na účet žalovaného v banke (bod bod 48, 50 zmluvy). Podľa Úverových zmluvných podmienok, Hlavy 4 § 1 v prípade poskytnutia úveru klientovi formou prevodu peňazí z účtu spoločnosti na bankový účet klienta je úver poskytnutý „tretím dňom po dni odoslania predmetnej čiastky z účtu spoločnosti na bankový účet určený klientom..“, to všetko za predpokladu, že spoločnosť obdržala od klienta originály riadne vyplnenej ÚZ (prípadne ďalších dohodnutých dokumentov). Splatnosť úverových splátok teda bola závislá odo dňa poskytnutia úverových prostriedkov žalobcom, pričom termín ich poskytnutia žalobcom nebol pre žalobcu stanovený nejakou pevne stanovenou lehotou, ale bol viazaný na obdržanie originálov dohodnutých listín od

žalobcu a následne na plynutie ďalšej trojdňovej lehoty po odoslaní prostriedkov na účet klienta (v danom prípade nebola zmluva uzatváraná priamo na obchodnom mieste žalobcu), pričom zo zmluvných podmienok nevyplýva, do akej lehoty po obdržaní originálnych podkladov od žalovaného je žalobca povinný pristúpiť k odoslaniu úverovej sumy žalovanému.

14/ Podľa názoru odvolacieho súdu však pre naplnenie zákonnej požiadavky v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch mala byť dohoda o splatnosti úverových splátok zrozumiteľná a určitá už pri podpise zmluvy o úvere; spôsob stanovenia dátumu splatnosti pravidelných mesačných splátok zvolený žalobcom totiž žalovanému nedáva informáciu v čase podpisovania (uzatvárania) úverovej zmluvy o tom, kedy budú jednotlivé splátky úveru splatné. Splaťnosť týchto splátok - ku dňu uzavretia zmluvy o úvere - takto bola ponechaná na k uvedenému momentu na neurčitom termíne, pretože zmluvné strany - a teda ani žalovaný ako spotrebiteľ - nemohli vedieť, kedy žalobca od žalovaného obdrží originál úverovej zmluvy (príp. ďalších dokladov), ani v akej lehote po obdržaní týchto originálnych dokladov žalobca pristúpi k prevodu úverových prostriedkov žalovanému. Konkrétny dátum splatnosti splátok úveru teda nemohol byť v čase podpisu zmluvy o úvere zmluvným stranám známy a jeho určenie bolo ponechané do značnej miery na náhodu (závislú od toho, kedy žalobca obdrží originály podkladov od žalovaného a následne kedy sa rozhodne previesť žalovanému finančné prostriedky). V zhode so súdom prvej inštancie teda aj odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému nebola v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy poskytnutá zrozumiteľná informácia o tom, kedy (ku ktorému termínu v mesiaci) budú splatné jednotlivé splátky úveru. Konkrétny dátum splatnosti jednotlivých úverových splátok tak mal byť vlastne určený až v období po podpise (po uzavretí) zmluvy o úvere, hoci v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch dohoda o splatnosti úverových splátok mala existovať už v čase uzatvárania zmluvy. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy o úvere za správny.

15/ Vzhľadom na nenaplnenie podmienky týkajúcej sa splatnosti úverových splátok potom nebola naplnená ani zákonná požiadavka o určení konečnej splatnosti úveru (§ 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z.), z dôvodov, ako ich skonštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v bode č. 25.

16/ Zároveň je pre úplnosť potrebné prisvedčiť žalobcovej argumentácii v tom, že vychádzajúc z účelu Smernice, tiež právnych záverov vyjadrených v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15), nemožno ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z.z. interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Nie je teda povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podrobný rozpis istiny a úrokov za celé obdobie splácania, resp. nie je potrebné, aby bolo zrejmé, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. V tejto časti právneho posúdenia naplnenia ust. § 4 ods. 2 písm. i/ cit. zák. neboli teda úvahy súdu prvej inštancie správne, avšak nemali žiadny dosah na inak správne rozhodnutie prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedenej úverovej zmluvy a teda aj jeho celkové rozhodnutie.

17/ Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, podľa § 387 ods. 1 CSP, t.j. včítane vecne správneho výroku o náhrade trov konania.

18/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).